

[Socialministeren.]

fremSATTE med Hensyn til Spørgsmaalet om Fristelserne til at forlade det private Erhverv for at tage Arbejde efter denne Lov.

Til den ærede Ordfører for Retsforbundet vil jeg sige, at jeg kommer til hans mere principielle Betragtninger i nogle Udtalelser til Slut. I øvrigt havde han jo kun af Enkeltbemærkninger en Udtalelse vedrørende § 8, idet han var meget utilfreds med Forøgelsen af Gælden. Jeg er heller ikke nogen begejstret Tilhænger af en Forøgelse af den offentlige Gæld, og hvis den ærede Ordfører for Retsforbundet kan påvirke mine politiske Modstandere i Udvalget, saaledes at vi faar stillet Forslag om at afholde disse Udgifter ad en mere demokratisk Vej, som han sagde, saaledes at de rige kommer til at betale, ja, saa skal han finde en Forbundsfælle i mig. Men foreløbig har jeg valgt den Fremgangsmaade at opstille Forslaget saaledes, som jeg maatte anse det for politisk gennemførligt.

Den samme Betragtning kunde jeg i al Almindelighed nøjes med over for den ærede Ordfører for Kommunisterne. Den ærede Ordfører udmærker sig ved større og større relativ polemisk Kultur, efterhaanden som han optræder hyppigere i dette høje Ting; men helt komme væk fra Insinuationer kan han dog ikke endnu, det kommer jo først, efterhaanden som han bliver mere poleret. Han maatte begynde med at insinuere, at vi først nu fik at vide af Regeringen, at der var Arbejdsløshed. Det skal formodentlig staa i „Arbejderbladet“, for ellers er der jo ikke nogen som helst Mening i denne Udtalelse. Gud ved, hvor mange Gange jeg i disse 6 Aar har staaet heroppe med Forslag mod Arbejdsløsheden, og saa skal jeg nu i Gaar have at vide, at Regeringen først nu har opdaget, der er Arbejdsløshed. Det er den Slags, man skulde være vokset fra, naar man har siddet herinde et Par Aar.

I øvrigt gik den ærede kommunistiske Ordførers Angreb særlig ud paa at fremhæve det utilfredsstillende ved, at man efter denne Lov kun kunde skaffe 16—32 Timers ugentligt Arbejde, selv om det altsaa var til tariffmæssig Betaling, og det ærede Medlem sagde, at det var umoralsk, at de arbejdsløse skulde arbejde under saadanne Vilkaar. Ja, er det mere tiltalende eller mere moralsk, at de skal have lavere Understøttelse for at gaa paa Gaderne? Det kan jeg ikke forstaa. Hvis den ærede Ordfører for Kommunisterne er i Stand til at skaffe de arbejdsløse 48 Timers Arbejde — jeg synes nu, det er lovlig

meget, men det lod til, at han vilde foretrække 48 Timer —, hvis han er i Stand til at skaffe dem 48 Timer for tariffmæssig Betaling, skal jeg saa inderlig gerne være med; men han ved jo godt, at disse Udtalelser er et rent Slag i Luften for at påvirke de Undermaalere, han i Regelen skriver og taler for. De fornuftige Folk ved jo, at naar vi har en Arbejdsløshed af den Karakter, at 100 000 gaar paa Gaderne, saa er det straks en Fordel, hvis de 30 000 af dem kan faa 20—30 Timers ugentlig Arbejde for tariffmæssig Betaling. Det er det, mit Forslag gaar ud paa. Hvis den ærede kommunistiske Ordfører kan forbedre det og faa Folketinget til at forbedre det, skal jeg gerne være med, men det ved han meget godt, han ikke kan.

Den samme ærede Ordfører mente, at § 5, Stk. 1, betød, at en hvilken som helst Indtægt, som en Person, der var beskæftiget ved dette Arbejde, havde, blev fradraget ved Understøttelsen. Det staa der ikke, det staa der med Vilje ikke. Den ærede Ordfører tilføjede, at jeg ikke vidste, hvad der stod i mit eget Lovforslag. Jo, det ved jeg i Regelen meget nøje, jeg ved oven i Købet, hvad den ærede Ordfører i Regelen ikke ved, hvad Meningen er med det, der staa i dem. Der staa her i Paragraffens første Stykke:

„Har en i Foranstaltningen deltagende Person haft Indtægt ved andet Arbejde, vil denne Indtægt være at anmelde for vedkommende Arbejdsleder, saaledes at dette Forhold kan tages i Betragtning ved eventuel Anvisning af Arbejde for kommende Uger.“

Hvis det var Meningen, at denne Indtægt helt og holdent skulde fradrages, vilde jeg naturligvis have skrevet det. Meningen er, at Forholdet skal tages i Betragtning ved Afvejelse af, hvor meget Arbejde det er naturligt at anvise den paagældende — tages i Betragtning efter almindelig menneskelig og fornuftig Maalestok.

Som den ærede Ordfører begyndte, maatte han jo ogsaa slutte, nemlig med en Insinuation. Den gik ud paa, at han havde en Mistanke om, at dette Lovforslag var fremsat af fiskale Grunde. Ja, den ærede Ordfører har jo altid en Mistanke om, at vi andre paa en eller anden Maade er betydeligt større Slyngler, end han i Virkeligheden mener. Grunden til, at dette Lovforslag er fremsat, er, synes jeg, meget nærliggende. Det er først og fremmest fremsat af moralske Grunde, først og fremmest fremsat, fordi jeg synes, det er den største Ulykke for Mennesker at gaa ledige Aar ud og Aar ind.